

Marno János

TÉRDIG ARANYBAN

(emléktúra)

„De nyújtánók a percet, míg vetetlen
a szörnyű csont, ha rajta mindenünk.”

(Arany János: Magányban)

Mit intéztél. Alva haladtál át
az Alkotáson, az úttest nyákos volt,
hol ragadt, hol csúszott, nem is szóltál
magadhoz, a haragot még ma is
őszintébbnek tartod. Azonban célra-
vezetőnek talán már kevésbé.
(Nem hívének többé, hogy célod ismerne
téged. Nem ismeritek egymást, és pont.)
Ősz van, a tél beállóban, éjszaka
egy, de lesz ebből három meg négy, sőt öt,
mire ágyba tévedsz, miután álló
nap Arannyal tápláltad az elméd.
Fél lábbal délelőtt fenn a konyha-
széken, mely borulékony, mint az ég.
Esendő *felek*, valamennyien.
Csak terítsünk lapot: *féleségek*.
És itt még nem állhat meg a hasonlat,
lett még egy második térdműteted,
újabb sebésszel, az elsőt szélütés
vitte el, elfújta benne a mécses.

Nem visz már úgy a lendület, a félsz
pedig direkt elakaszt, a torkod is
egyetlen gombóc vagy több kis ragacs,
és ezúttal, néhány másodpercre,
az eszméleted is oda. Éjszaka,
amiből eltűnt az ég és vele a sok
ostorlámpa, a játszma tehát ha sakk,
a paraszt üti a lovat, s a gyalog
a futót felbuktatja. Eszméletnél
vagy újra, de dermedtté alva az út
utolsó métereinél, egy zebra
még hátra, majd valami plakát, hogy itt
állítólag a fejesek lopnak. Szép
sötétek, nem hasonlítanak még
formára sem a világos figurákra.
Veszteni, mondják, akkor sem fognak.
Kihalt az utca, ez hasznára lehet
a költészetnek, megvolt a Márvány-híd,
legbelül színArannyal átítatva,
túl vagy a nehezen, mint mondani
szokás, s mások szokásának a rabja
gyanánt költesz, kotlasz és költekezel,
mikor a költeményedért pénzt kapsz.
Hasonlat gyanánt, amire ráharapsz,
hátha arany, azaz aranyból van,
mert elsőre puhának hat, szinte
lágynak, emlőnek úgyszólván, ha nem
ajaknak, és nem folytatnám, hisz' bele-
remegek. S a rosszullét nem tűr több
halasztást. Vagy meglesz a kapu, de
azonnal, vagy nem éred el, nem éred
utol a saját halálodat. Ez is
utalás persze, és nem is utolsó,
úgy értem, nem egy utolsó utalás,
az ember csak tovább halad és ás,
megássza régi szolgájának az öreg
fiával az esedékes sírját, és
törődik is azzal, mi zajlik Budán,

a Márvány utca csücskébe menet,
mintha Beckett hangszerét pengetné meg
Arany, amiből aztán csak újabb baj-
vívás lesz. Vívódás a vívódás
végett még csupán az idegek tiltott
játékbarlangjában. Mi hajt hasznot
és mennyi a csepű, rágnivalónak,
egy paraszt jól tudja; ám én, én paraszt?
Aki felcsaptam csepűrágónak,
és hasznát vettem annak is a sors
szeszélye folytán! De ne essék több szó
most rólam. (Ó, Hamlet! Hamlet! Hát ne
bújkálna Öreged szelleme még
mindig itt énbennem?! Ne én volnék
a valóságban az ő két lábon
roskadozó purgatóriuma? Jaj
neki és nekem!) Toldimat temessék
messzi dán földbe, ahol nincs ismerőse,
hogy nemességünket elvitassa,
s ezáltal rögeszmém hulljon síromra
vissza, mintha még fontossággal bírna.
A kocka még nincs elvetve. De persze
elsikkasztva sem, itt a kapualj
egy kéznyújtásnyira, a kapukód,
mely sosem maradt meg fejben, mert nem ott
a helye, Ellenben oda jut ettől,
az eszedbe, a sötét, gyermekkori
kakaód, amivel az asszonyok
itattak, hogy be tudd lökni vállladdal
az ajtót, ha éjjel a farkasok meg-
támadnának. A bőrt, mely ráncosodott,
utáltad rajta. Most kakaóbőrű
a képed, kifehérülőben, és kék
a körmeid alatt, mintha az eget
kapartad volna félelmedben, hogy gond-
viselőid végül majd mégsem oda,
hanem a földbe kaparnak el. Ezzel
mégiscsak minden odaveszne, ahol

nem emelhet többé szót az ember,
lévén elsorvadva már a nyelvizma.
A kapu betaszítva, balra az öt
kuka, majd kibírni a nyolc lépcső-
fokot még, és ujjad alatt a lift gombja.
A többi rehab próza, megalázó
rizsa, tíz óra a krízisfotelben,
öledben az Arany összessel. Nem, nem
ütöd fel, a húgodtól loptad el, mi-
előtt meghalt, tizenegy éve mahol-
nap, és vagy tizenöt, hogy térdig érő
aranyban gázoltál a Vérmezőn és
fent a MOM Gesztenyésben felváltva
éjszakánként egy egész őszön át,
és Aranyt citálta agyad és József
Attilát, és pirkadatra térdtől
felfelé kezdte már felszeletelni
a szél a lábad. Ember még úgy nem-
igen örült a fogyatkozásának.

© Falcsik Mari pályaműve, grafikus: Syporca Whandal